

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XI. Pœnitentiam non tantùm magnis peccatoribus, sed etiam
animis tepidis esse necessariam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

Si pœnitentiam non egeritis, omnes similiter peribitis. Luc. 13.

MEDITATIO XI.

Pœnitentiam non tantum magnis Peccatoribus, sed etiam Animis tepidis esse necessariam.

Pro primo Præludio, imaginare tibi: Christum Dominum te illis Apocalypseos verbis alloqui: *Vinam frigidus esses, vel calidus! sed quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo. Apoc. 3. v. 15. & 16.*

Pro secundo Præludio, petes à Deo gratiam, qua bene expendas veritatem terribilium illorum verborum; ut firmum concipias propositum, te quamprimum expediendi à periculoso hoc statu, si quidem in illo animam tuam constitutam esse, deprehendas.

PUNCTUM I.

De periculo, in quo Anima tepida constituitur, nisi pœnitentiam agat.

Considera seriò rationes, & motiva

tiva, quæ Christum impellunt, ut præferat statum animæ frigidæ, statui animæ tepidæ.

Ratio prima est: quòd iste sit status cœcitatæ, causatæ ab indomitæ animi motibus, qui animæ tepidæ dominantur; causatæ per continuam dissipationem, in qua vivit, quæ impedit, ne se ipsam inspiciat; per multitudinem peccatorum venialium, quæ illa committit, & per subtractionem luminum, quibus resistit. Hæc porrò cœcitas facit, ut quis sibi formet falsam conscientiam, sub cuius tegmine anima, velut in tuto loco posita, quamvis alias frequentet Sacramenta, plures annos exigit in peccatis, sua consideratione, dignis, quæ tamen cœca passio aut abscondit penitus, aut certè obvelat; quia, ut se corrigat, nec sat voluntatis, nec sat animi habet. Videbis non rarò, homines Religiosos, vel etiam Mundanos, qui aliquam profitentur pietatem, nutrire se-

creta quædam odia, æmulationes venenatas, periculosos affectus imò & sceleratos, spiritum contradictionis, & murmurationis contra Superiores, fundum quendam proprii amoris, & superbiæ, qui se effundat in omnes illorum actiones, atque alios hujus farinae defectus; quos inter velut in tranquillo portu vivunt, falsòque sibi persuadent, nihil illic gravioris criminis latere; quin & rationes quarunt, quibus similes errores elevent, & excusent: quos interim DEUS, velut gravia peccata, condemnat, & condemnabunt, aliquando ipsimet, quando in ultimo articulo, propinqua mors spirarium reducet, & nulla passio mentis oculos turbabit, quin omnia, ut in se sunt, intueantur. Heu Domine! hic tenerioris conscientia defectus, hæc relabendi semper in eadem peccata facilitas, hæc eadem iterum, iterumque confitendi consuetudo, sine ulla emenda-

dationis fructu, an non signa sunt alicujus latentis, & quidem gravioris peccati, ex quo hæc cœcitas, & quidquid malorum ex illa sequitur, scaturiat?

Secunda ratio est: quòd reperiantur Animæ, quas DEUS ad sublimem perfectionis gradum evectas vult, & si ipsæ non laborent, ut illuc enitantur, periclitantur de sua salute. Solida hæc, & in Sacris Literis firmata veritas est. Dominus noster minatus est suis Apostolis: nisi converterentur, & renuntiarent ambitioso prærogativæ desiderio, quod quandam inter ipsos zelotypiam excitaverat, ipsos nunquam intraturos in Regnum Cœlorum. Et S. Theresiæ locum ostendit, in Inferno ipsi præparatum, nisi abruptisset affectus minùs defæcatus, qui, etsi ad peccati mortalis malitiam minimè accesserant, quia tamen sublimi illi consilio, quod DEUS de ipsa conceperat, obicem posituri erant, ipsam in ul-

timum exitium rapuissent. Nul-
lum igitur erat pro Theresia, ex
Divino Decreto, medium, utpote
quæ vel inter Seraphinos in Para-
diso, vel inter Dæmones in Tar-
taro collocari debebat. Quis scit,
an non simile quid DEUS de me
statuerit? Certè sanctæ illæ, &
frequentes inspirationes, quæ me
semper monent, & vellicant, ut
me totum tibi committam, Domi-
ne, & vincula rescindam, quibus
me creaturæ tenent, id clarò sat
argumentò testantur; quibus cum
ego, ex mea fœcordia, non respon-
deam, nec debitum morem ge-
ram, faciunt sanè, ut timere debe-
am, ne me altiori tuo, quod de me
formâsti, proposito incautè op-
ponam, & ita me perditum eam.

Tertia & ultima ratio est: quòd
pro pernicioso tepidæ mentis statu
propè nullum supersit remedium.
1. Quia peccata, quæ animæ te-
pidæ committunt, non sunt ita cru-
da, & scandalosa, ut primo suo a-
spe-

spectu animis paulò timidioribus statim horrorem incutiant; sed quia tantùm interna sunt, & plerunque in solo corde morantur, facile effugiunt oculos conscientia minus teneræ, & ad se parùm attentæ; ita ut, cùm illa non cognoscat, de remediis etiam non sit sollicita. Contrà magnus quidam peccator, uti morum suorum perversitatem facile notat, ita citius illius horrore percellitur, & de remedio circumspicit. Atque in hoc sensu Dominus noster dixit: præstare esse frigidum potiùs, quàm tepidum. 2. Quia tepor omnia ferè remedia reddit inutilia, partim quia exiguus profectus, quem anima tepida huc usque ex illis hausit, extinguit desiderium illis deinceps utendi; partim quia illis jam assueta, illorum vires non amplius sentit; & cùm grandes illæ, & terribiles veritates, de procuranda amittendaque æterna salute, sua novitate, & robore maximos quos-

que peccatores concutiant, & prosternant, in animo tepido vix amplius vim habent, quia jam sæpius auditæ, & semper inutiliter rejectæ.

Verum, mi DEUS, si hoc malum remediò caret, quæ misero mihi, ex hac labe decumbenti, spes superest? Certè nulla, Domine, nisi scirem, te posse, quòd hominibus impossibile videtur, & nullum esse morbum tam insanabilem, & desperatum, qui, te Medico tam bono, tam benevolo, curari non possit. Tuum igitur erit, mi Servator, malis meis medicinam adhibere, & animam meam præparare, ut illâ rectè, utiliterque utatur.

PUNCTUM II.

Indicia Teporis.

POSTquam in primo puncto vidimus pericula, quæ tepor concit-

citat. Nunc in hoc examinandus est præsens animæ tuæ status. Quem ut probè inspicias, proponenda sunt tibi signa & indicia, ex quibus, velut ex suis effectibus, ipsum cognoscas. Primum igitur est magna in obeundis exercitiis spiritualibus negligentia: nempe preces sine attentione, confessiones sine emendatione, communionem sine præparatione, fervore, & fructu peragere. Secundum, perpetua dissipatio spiritûs, noxia libertate ad obvia quævis, & mille nugas se effundentis, nullo ferè aut sui, aut DEI habito respectu. Tertium, malus habitus omnia tantum faciendi ad gustum ex consuetudine, aut ad proprium placitum sine interno stimulo; ita ut si quis seipsum bene excuteret, vix inter omnes totius diei, aut etiam integri mensis actiones, unam reperiret purè, & unicè propter DEUM exercitam, de qua non suam quoque partem aut consuetudo,

aut naturalis proclivitas, aut respectus humanus, aut alia quædam animi affectio sibi vendicaret. Quartum, quædam pigritia in comparandis virtutibus statui suo propriis. Quintum, nausea rerum spiritualium, cum nimirum jugum Christi incipit esse grave, & exercitia pietatis fiunt onerosa; cum doctrina Evangelica de sui ipsius odio, de amore crucis, de humilitate, de necessitate se ipsum subigendi, & per viam arctam incendi, videntur esse incomprehensibilis difficultatis, & exercitium virtutis propè impossibile. Sextum denique, obductus quidam conscientia callus ad res parvas, cum quis facile, & positò studio, committit omnis generis peccata venialia; cum quis in mille obviis casibus magis creaturis, quàm DEO placere studet, nec horret, se sine scrupulo objicere occasionibus periculosis.

Heu, anima mea! an non depre-

prehendis in te quædam, vel potius omnia hujus teporis indicia, quæ tibi timorem injiciant terribilium, quæ inde sequuntur, discriminum? Ita, Domine, agnosco fanè, & sincerè fateor: quid enim coram te audeam dissimulare? aut cur mihi velim blandiri, ut me ipsum decipiam, & perdam? Verum omnino est, me huc usque in miserabili hoc teporis statu vixisse, tantò majori cum periculo, quantò minus funestos ejusdem effectus & agnoscebam, & timebam. Nunc autem, cùm per tuam gratiam videam periculum, cui expositus sum, præbe mihi auxilium necessarium, quo, mutata vitæ meæ ratione, illud effugiam. Fac, Domine, ut justo tanti mali metu perculsus, superem vanos illos timores, qui me impedire possent, ne tibi serviam eo fervore, qui longè antecedit illam ignaviam, quam ad hoc usque tempus in tuo servitio prodidi.

Spiritu ferventes, Domino servientes. Rom. 12.

Maledictus, qui facit opus Domini fraudulenter. Jerem. 48.

MEDITATIO XII.

De misericordia, & bonitate, qua DEUS Peccatorem quaerit, & recipit ad poenitentiam; quaerviunt pro motivo ad Contritionem, & perfectam Poenitentiam.

PUNCTUM I.

De Bonitate, qua Deus Animam peccatricem quaerit.

CONSIDERA infinitam misericordiam, qua DEUS usque eò se demittit, ut primus ipse vilissimam creaturam, à qua offensus fuit, quaerat. Hoc sanè est, quod Regium Psalten in admirationem rapuit, & exclamare coëgit: *Quid est homo, quod memor es ejus, aut filius hominis, quia visitas eum?*
Psal.